

Cinc comentaris sobre els resultats electorals

No volem fer, en aquest editorial, una anàlisi detallada dels resultats de les eleccions al Parlament de l'1 de novembre. Tindrem l'ocasió de publicar-ne en els propers dies.

Allò que volem és donar a conèixer una valoració política d'urgència. La fem en aquests cinc comentaris:

1. La situació política que surt de les eleccions no és fàcil, almenys per dues raons: l'elevada abstenció i el procés complicat per fer un govern.

L'augment de l'abstenció és molt preocupant. I els resultats no permeten una altra fórmula de govern que no sigui una coalició. Els partits, que ara hauran de negociar entre ells per configurar el nou govern, han d'actuar amb una gran responsabilitat i explicar les seves posicions amb molta claredat, si volen començar a recuperar una major confiança dels ciutadans.

Les negociacions i el seu resultat final no haurien d'estropellar encara més una percepció ciutadana que creu que els partits situen els seus interessos en un lloc preeminent, quasi exclusiu, van a la seva i només es preocupen dels problemes de la gent d'una manera secundària.

2. L'elevada abstenció mostra que hi ha una crisi de confiança entre ciutadania i política.

La fatiga política que revela l'abstenció deriva de diversos factors. N'hi ha dos de molt clars: en primer lloc, el llarg itinerari de negociació del nou Estatut, i la saturació d'incidents de recorregut i de missatges i discussions essencialistes; en segon lloc, l'excés de **política d'espectacle**, centrada en la propaganda mediatitzada, els eslògans intercanviables, i el caràcter denigrant de la propaganda negativa, que ha contribuït molt a augmentar la desconfiança de la gent. Com més augmenta el "show" de la política de mercat, més augmenta l'abstenció.

No n'hi ha prou amb una bona **política de govern** per resoldre aquest problema. La gent reclama bona gestió, però hi ha una creixent demanda de sentit, d'autenticitat, de confiança i seguretat, d'idees i posicions clares.

Cal una forta recuperació de la **política de sentit**, que amb arguments sòlids, relats convincents, participació de la gent, responsabilitat, solvència i comportaments exemplars, estableixi nous lligams de confiança. Aquest repte és una exigència especialment important per a les esquerres.

3. CiU només recupera 2 dels 10 escons que va perdre el 2003, i perd el plebiscit que va plantejar contra el Tripartit.

Malgrat una situació políticament molt favorable i una campanya duta a terme amb uns mitjans abassegadors, la muntanya ha parit un ratolí. Els resultats de Mas son minsos i la seqüència dels vots de CiU , elecció rere elecció, no remunta (del 46,6% de 1984 al 31,5 % de 2006).

L'atac furibund al Tripartit (al tàndem **Mas-Madí** només li ha faltat dir dels seus components el que **Quevedo** deia dels catalans: "*ladrones de tres manos*") ha fracassat rotundament.

Els resultats canten: **70 escons per les forces del Tripartit, i només 48 per la coalició CiU (menys fins i tot que la suma PSC+ICV: 49).**

Cal afegir a això el fet que el partit que més clarament ha defensat el Tripartit i ha plantejat amb més contundència l'objectiu d'un nou govern d'esquerres, és a dir **ICV**, és el que ha avançat d'una manera significativa.

El Tripartit manté una majoria absoluta en el país i en el Parlament. És, per tant, la fórmula de govern que cal impulsar. Cal fer doncs els esforços necessaris per conformar un nou govern d'esquerres.

Com ha assenyalat **Montilla**, això no significa fer-ho a qualsevol preu. Els tres partits (i afegiríem: ERC en particular) haurien de comprendre que és estrictament indispensable construir una fórmula estable de govern d'esquerres, sense sotracs, centrat en la millor obra de govern possible durant els propers quatre anys , en una línia de continuïtat i desenvolupament de l'acció de govern realitzada durant els tres anys de la presidència **Maragall**.

4. El PSC obté un resultat insatisfactori: seria equivocar-se atribuir-lo al candidat

Siguem clars: els resultats obtinguts pel PSC son preocupants. Les causes d'aquests resultats son diverses, i cal discutir-les en el moment adequat, serenament i amb esperit d'unitat. Seria erroni i injust atribuir uns mals resultats al candidat.

Algunes d'aquestes causes deriven de l'experiència de govern d'aquests tres anys darrers, del canvi brusc de candidat; altres venen de lluny.

En tot cas, cal que el debat sobre els resultats no comporti problemes, sinó al contrari: que dugui a un nou moment d'impuls, unitat i obertura del partit a la societat catalana en la seva rica diversitat.

Això implica que els socialistes hem de situar-nos en el camp dels ciutadans, hem de mirar les coses des de la perspectiva dels ciutadans. Per nosaltres el nexa societat-política és vital.

Una majoria absoluta de la ciutadania, amb els resultats d'aquestes eleccions i en tots els sondatges d'opinió, una clara voluntat progressista.

Però expressa també desconfiança envers els polítics i preocupacions difuses de cara al futur: cal treballar prioritàriament sobre els problemes que preocupen principalment: vivenda, immigració, precarietat laboral, etc.; però també en les grans qüestions d'època: la situació al món, la pau, les desigualtats, els canvis tecno-socials i culturals, el desenvolupament sostenible, etc., amb una visió socialista coherent.

En el nostre àmbit, en particular, allò que la nostra gent vol és una definició renovada del caràcter, les idees i els objectius del PSC.

5. En el proper període, el paper del PSC esdevé transcendental

El PSC té avui el repte estratègic fonamental de continuar desenvolupant el seu caràcter fundacional de "**partit de fusió**", d'amples fronteres, sòlidament arrelat als distints àmbits de la societat civil d'esquerres de Catalunya, amb una identitat dotada de gran dinamisme i capacitat incloent (que feia, per posar un exemple extrem que els més veterans del PSC entendran, que gent com **Joan Cornudella** o **Julio Villacorta** participessin en el mateix projecte).

Un partit amb bons gestors (si es vol, amb bons professionals de la política), però sobretot, fonamentalment, vitalment, un partit de la gent activa: una partit de participació, en la que els afiliats i afiliades siguin protagonistes de les discussions i decisions substancials. Un partit amb l'ambició d'incorporar la majoria de la joventut d'esquerres del país.

Aquest projecte de fusió i participació ciutadana no pot reduir-se a la indefinició o l'ambigua resignació de fer coexistir "**dues ànimes**", o en la reducció al cercle tancat de la política dels despatxos, sino que ha d'afirmar-se en la continuïtat d'un procés exemplar, sobre la base d'una esperança compartida, unes idees comuns, i d'un partit viu, és a dir d'un projecte polític i organitzatiu incloent i participatiu.

Aquest projecte era i és, d'altra banda, una peça clau de la unitat civil del poble de Catalunya. Ara, sigui quina sigui la fórmula de govern que acabi imposant-se,

aquest paper nacional-popular del PSC esdevé més necessari històricament que mai.

Quan uns parlen de possibles "*ferides socials*" insalvables si no es satisfan les seves pretensions; quan altres, des de la "*Brunete mediàtica*" i la dreta espanyola parlen de la "*Cataluña enferma*"; o quan altres abonen derives maximalistes vers un tipus de nacionalisme etnicista i divisionista, absolutament estrany a la cultura incloent, integradora i transversal del catalanisme popular, el PSC ha de saber mostrar-se a l'alçada d'una responsabilitat especial: li ha arribat l'hora d'obrir un nou capítol de la seva gran aventura.

El repte és clar. Enfront de la política d'espectacle i de la política de gestió, que no subvalorem (volem, naturalment, que a Catalunya hi hagi espectacle polític de qualitat i bona gestió de govern), però que ha mostrat els seus límits evidents, ens cal, als i a les socialistes, obrir un nou cicle de generosa i lúcida política de sentit.

NOU CICLE
dijous, 2 / novembre / 2006